

MRŠTÍK V DIVADELNÍ JARO

Recence inscenace *Maryša*

Maryša Ochoctic Otnice vycházela z úpravy Janky Ryšánek Schmiedtové a Kateřiny Menclerové, která byla původně uvedena v ostravském Divadle Petra Bezruče. Ambiciózní inscenace ne příliš zkušeného souboru je na jedné straně poctou herečce Zdeně Popelákové, která v roce 1956 hrála *Maryšu*, později Strouhalku a v letošním kusu *Stařenku* (v Boleradicích získala čestné uznání za herecký výkon), na straně druhé pokusem o moderní metaforické divadlo, proti němuž se však staví evidentní okouzlení souboru historickými reálnými artefakty. Fungují některé symboly, např. kukuřice jako symbol vesnické dřiny (nese i další významy), prostěradlo v rámci svatební noci, necky suplující v prvním dějství *Maryšin* prostor, později hospodský stůl a na konci rakev atd. Vedle čistě současných prvků ve scéně (kovový rám dveří, hliníková klika, sektorové lavice...) nebo kostýmech (rifle se značkou u Vávry, šatovka u *Maryši*...) se objevují původní nábytky a součásti kostýmu (např. šátek „vídeňák) bez smysluplného sjednocení, v hudbě pak vedle ultramoderní hudby Ivana Achera folklórní a v závěru kostelní písně. Rozpravu o (ne)významotvornosti aranžmá znemožnilo upozornění režiséra Radka Mezuláníka, že soubor hraje ***Maryšu*** ve zcela jiném prostoru, téměř mezi diváky, zde měl na kukátku nesmyslně zúžený prostor mezi dveřmi a neckami. Hlavní devizou inscenace jsou představitelé *Maryši* Zdeňka Čechová a představitel Vávry Pavle Mezuláník (oba cena za herecký výkon).